

Pasuoletė

Gargždų „Vaivorykštės“ gimnazijos laikraštis

Geriausias, nes kol kas vienintelis!

2023 m.

BIRŽELIS

Nr. 47

Tradicinių
švenčių svarba
gimnazijoje

2 p.

Patyčios – randas
visam gyvenimui

3 p.

Atgal į mokyklos
suolą

5 p.

Patyčios – randas visam gyvenimui

Apie patyčias yra prirašyta labai daug prevencinių straipsnių, o jie pasiekia vienetus, kuriems tos informacijos iš tikrųjų reikia. Moksliniai faktai ne visada yra tinkamas metodas probleminėms situacijoms spręsti. Pavyzdžiui, rūkančių žmonių nuo priklausomybės neatbaido kraupokas lipdukas ir užrašas ant cigarečių pakelio.

Tikros žmonių istorijos – štai kas paliečia žmonių sielas. Patyčių apraiškų yra labai daug – tai vyksta tiek tarp vaikų, paauglių, tiek tarp suaugusiųjų ar net šeimos narių. Itin svarbu yra apie tai kalbėti, nes tai gali pakeisti kažkieno atsainų požiūrį apie kitų asmenų žeminimą bei menkinimą.

Tęsinys 3 p.

Nuotrauka: R. Šadausko

Atviro jaunimo
centro veikla
mūsų gimnazijoje

8 p.

Gimnazisčių
pasirinkimas –
kovos menai

9 p.

Patriotiškumo
mokykla –
jaunieji šauliai

9 p.

Kūrybinis
kampelis

11 p.

Tradicinių švenčių svarba gimnazijoje

Tradicinės šventės gimnazijoje puoselėja ne tik pačios tradicijos tęstinumą, istorijos išsaugojimą, perdavimą iš kartos į kartą, bet ir suvienija visą mokyklos bendruomenę, suteikia gerų emocijų ir nusėda mumyse smagiais, jaukiais prisiminimais.

Kai kuriuos jų išstumia naujesni įvykiai, tačiau džiugu, kad ne tik šiais laikais žmonės įprasta įamžinti akimirkas nuotraukose. Pavartę gimnazijos muziejaus fotografijų albumus, atradome užfiksuotą ne vieną tradicinės šventės įvykį. Pasivaikščiokime po „Vaivorykštės“ istorijos lobynus ir prisiminkime kokios šventės buvo svarbios anksčiau ir kaip kito mokyklos tradicijos. O geriausiai šiuose istorijos labirintuose orientuojasi mūsų gerbiamos pavaduotojos, kurios ligi šiol visus džiugina savo atsidavimu ir meile mūsų gimnazijai.

Direktorės pavaduotoja Ilma Agajan:

„Atsiranda naujos tradicijos ir išnyksta senosios. Daug tradicijų išnyko dėl to, kad jos buvo švenčiamos sovietmečiu. Tarkim, žygio dainos konkursai. Dabar kuriame visai kitokias tradicijas. Smagias sau. Naujesnes, kad jos būtų aktualios dabar. Mano mėgstamiausia tradicija – daugiausiai šiltų emocijų suteikiantis paskutinis skambutis. O mokinių, manyčiau, šimtadienis.“

Dar viena, jau išnykusi, tradicija mūsų gimnazijoje yra mėlynojo švarko arba gimnazistų diena. Tiek mokyklos, tiek kitokios organizacijos, tiek žmogaus gyvenime tradicijos yra svarbu. Jos yra puikus būdas prisiminti ir paminėti istoriją. Gyvenimas ir susideda iš tokių etapų. Tradicijos yra lyg etapų pažymėjimas ar net užbaigimas. Visos jos turi savo vertę.“

*Gimnazijos vardadienis
Gimnazijos archyvo nuotr.*

*Pasakorių šventė
Gimnazijos archyvo nuotr.*

*Užgavėnės
Gimnazijos archyvo nuotr.*

*Šimtadienio tortas
Gimnazijos archyvo nuotr.*

Pavaduotoja ugdymui Nijolė Balčikonytė:

„Dauguma tradicijų praradome, kai mūsų mokykla gavo gimnazijos statusą ir išleidome paskutinius aštuntokus. Pačios pirmosios tradicijos buvo meninės pakraipos, kadangi mūsų mokykloje buvo sustiprinta dailė. Dvyliktokai mokyklos palikimui tapydavo ant sienų. Jų tapybos kūriniai iki šių dienų puošia gimnazijos sienas. Tai – baigiamieji mokinių darbai. Per dailės pamokas mokiniai kurdavo suvenyrus, kuriuos dovanodavo mokyklą aplankiusiems svečiams. Išnykusias tradicijas netgi sunku pavadinti tradicijomis, kadangi jos jau nebešvenčiamos. Jos jau sugriautos.“

Anksčiau mokiniai labiau įsitraukdavo į renginių organizavimą. Vykdavo įvairiausi kalėdiniai renginiai, naujametiniai vakarėliai, per Užgavėnės mokyklos bendruomenė kartu su mokiniais eidavo į miestą pasipuošę kaukėmis. Dažnai vykdavo diskotekos, o pirmosios netgi būdavo mokomos. Tradicinės šventės yra būtinos mokykloje. Kaip kitaip prisiminsime gerus, senus laikus. Niekas nenori mokyklos prisiminti kaip vietos, kurioje reikėjo tik tupėti klasėje.“

Vytė Pužaitytė

*Kalėdinis karnavalas
Gimnazijos archyvo nuotr.*

Patyčios – randas visam gyvenimui

„Vaivorykštės“
gimnazijos laikraštis

„Pasuolė“

Leidžia
„Informacijos
sklaidos klubas“

Vadovė: Giedrė
Jakaitė

Redakcija:

Benas Kirilovas,
Danielė Domeikytė,
Emilija Tarvydaitė,
Agnė Gečaitė,
Enrika Valaitytė,
Gabrielė
Zajančkauskaitė,
Ieva Pliuškytė,
Ignas Liaudonskas,
Ineta Stalmokaitė,
Robertas Dorča,
Vytė Pužaitytė,
Rokas Šadauskas.

Redaktorė:

Danielė Domeikytė.

Maketuotoja:

Agnė Gečaitė.

Šiame straipsnyje pateiksime kelis tikrus žmonių pasakojimus apie patirtas patyčias ir įtaką jų gyvenime (vardai pakeisti – aut.past).

Priimdamas save užkerti kelią patyčioms

Pirmoji pašnekovė atskleidė: „Būnant progimnazijoje dažnai girdėdavau replikas apie savo kūno svorį. Mat kitiems atrodo kaip „dviratis“, „pagaliukas“. Atrodo, nieko tokio įžeidžiančio čia nėra. Tačiau visą gyvenimą vargstu su šia problema – man nepavyksta priaugti svorio. Dėl to nuolat jaučiausi blogai, nes atrodė, jog joks rūbas man netinka. Kai tie žmonės, kurie mane vadindavo „dviračiu“ suvokė, kad tai mane stipriai skaudina, jie pradėjo atsiprašinėti. Kai kurie jų tapo mano geriausiais draugais. Nors ši patirtis skaudoka, bet galėčiau teigti, jog tai mane motyvavo ir padarino priimti save, nebebijoti savo lieknumo.

Anksčiau sulaukdavau patyčių ir dėl jautrumo. Vaikystėje apsiašarodavau, kai kas nors mane pavadindavo kvaila ar dar kaip nors. Buvau išmokusi neberodyti savo emocijų, tačiau po kurio laiko atsirado žmonės, kurie mano jautrumą vertino kaip plusą, o ne kaip minusą ir tai man padėjo vėl atsistoti ant kojų.“

Klasėje patyčios – kasdienybė

Antroji pašnekovė pasidalino savo skaudžia patirtimi: „Patyčios truko nuo antros iki aštuntos klasės. Mūsų klasė buvo pasidalinusi į atskiras grupes: vaikinų, pirmūnių ir visų likusių – vidutiniokų. Visi vienas iš kitų tyčiojosi, nekentė vienas kito be jokios aiškios priežasties: toks bendravimo būdas klasėje buvo įprastas, savaime suprantamas. Pavyzdžiui, bendraklasis Kęstas nešiojo labai didelius akinius, todėl jį vadino „ekvalangu“. Dar jo pavardė prasidėjo S raide, todėl buvo pramintas „Seiliumi“. Manęs nevadindavo vardu, nes klasėje dar dvi mokinės turėjo tokį patį vardą, tai į vieną iš jų kreipdavosi vardu, į kitą – mažybine vardo forma, o į mane – pavarde. Taip palaipsniui įgavau psichologinę traumą – neapkenčiau nei savo vardo, nei pavardės. Vardo todėl, kad nebuvau verta juo vadintis, pavardės todėl, kad ji man tapo tarsi etiketė.

O kita bendraklasė, mano gera draugė Monika, kentėjo dėl to, kad jos vardas skambėjo panašiai kaip viena iš kūno dalių. Buvo labai lengva pakeitus vieną raidę išsityčioti iš jos vardo. Klasiokė Aurėja nuolat replikuodavo: „Fui, kas čia smirdi? Ai, taigi čia Monika smirdi!“ ir panašiai. Kas keisčiausia, jog mums tai atrodė normalu, tokia buvo mūsų realybė. Kadangi buvome kuklesnės mergaitės, Monika nuolat išrausdavo, negebėjome kažkaip atsikirsti ar apginti savęs ar viena kitos. Net nekilo mintis apie blogą savijautą pasakyti tėvams ar mokytojams, nes niekas apie patyčias tais laikais nekalbėdavo. Vėliau, išėjus iš tos toksiškos klasės, supratome, kad mūsų klasėje egzistavo sunkios nuolatinės patyčios. Keista, jog vėliau Monika, patyrusi jas, vis tiek planavo klasės susitikimą. Kai išėjo į kitą mokyklą, ji labai atsigavo ir buvo pagaliau priimta bendraklasių. Liūdniausia tai, jog Monika mirė devintoje klasėje po fizinio ugdymo pamokos, jai sustojo širdis. Ironiška, jog į laidotuves atėjo ir buvę bendraklasiai, liūdėjo, verkė, o labiausiai verkė būtent pagrindinė patyčių organizatorė Aurėja.

Ši istorija yra labai tragiška, nes tokie žmonės kaip Aurėja pavertė ramios, geraširdės mergaitės trumpą gyvenimą tikru košmaru. Nors tuomet nesuvokiau patyčių pasekmių, bet su jomis susiduriu ligi šiol, sudėtinga pasitikėti savimi 100%, apginti savo nuomonę ir jaustis pilnaverčiu žmogumi. Vis dar atrodo, jei kas aplink kalbasi, šnabždasi, juokiasi, kad iš manęs. Svarbu suprasti: net, jei tai ir būtų tiesa, tai jų problema, o ne mano. Jie parodo tik savo silpnumą, ne mano. Linkiu niekam nepatirti patyčių.“

Mokslai – saugi užuovėja nuo patyčių

Trečioji pašnekovė atviravo: „Nuo pat mažens buvau apkūni. Net darželyje vaikai nenorėdavo priimti manęs į savo žaidimus ir šaipydavosi iš mano kūno. Nepaisant to, vis tiek labiausiai sužeidė tai, kad, kai grįždavau namo, mama mane tikindavo, jog kol būsiu stora ir negraži, tol niekam nepatiksiu, niekas nenorės su manimi bendrauti, liksiu visiškai viena. Šie žodžiai įsirėžė man visam gyvenimui, o jų pasekmės: pradėjau bijoti žmonių. Vengdavau bendravimo, nekėsdavau buvimo dėmesio centre, nes, mano akimis, vienintelis dalykas, kurį kažkas pastebi manyje – išvaizda.

Atėjus į mokyklą patekau į pirmūnų klasę, kurioje ir vyko daugiausiai patyčių. Keista kombinacija, kad tie protingi vaikai ir buvo besityčiojantys mokiniai. Patekau į aplinką, kurioje likau viena. Patyriau patyčias, kurių pasekmes kenčiu iki pat šių dienų, nes net dabar, einant pro grupes vaikinių, mano kūnas sustyra.

Šeimoje santykiai taip pat nepagerėjo. Kai grįždavau į vietą, kur teoriškai turėjau jaustis saugi, mane sutikdavo tėvų šauksmai, kurie, jei nebūdavo nukreipti į mane, būdavo nukreipti į vienas kitą, bet vis tiek dažnai kalbos sukdamosi apie mano „situaciją“. Vienintelis dalykas, kuris mane prablaškydavo buvo mokslai. Aš į juos taip giliai panirau, kad mokiausi beveik vien dešimtukai. Pažymiai tuo metu man buvo daugiau negu paprastas darbo įvertinimas, kurį užmiršti po poros dienų, jie man buvo savęs įvertinimas, nes tai buvo vienintelis dalykas, kuris man suteikdavo šiek tiek tokios vertės. Psichologiškai aš labai nukentėjau.“

Pakeitus mokyklą situacija pagerėjo, susiradau draugų, kuriems išvaizda nėra svarbiausias rodiklis, kurie mato ir priima tikrąją mane, o ne tik išorę. Turėjau progą atrasti save bei savo vertę iš naujo, mano gyvenimas apsisuko 180 laipsnių kampu, bet to, ką patyriau, pasekmes jaučiu iki šiol.

Gimnazijos psichologės Rūtos Lukošienės komentarai

- Kokią įtaką patyčios daro jauno žmogaus psichologinei raidai.
- Žmogus, kuris vaikystėje ar paauglystėje yra patyręs patyčias, gali vėliau turėti sunkumų: būti mažiau pasitikintis savimi, jam gali būti sunku kurti santykius, gali nuolatos jausti neadekvatų gėdos jausmą, vengti tam tikrų situacijų ir pan.
- Kas galėtų padėti paaugliui, kuris patiria patyčias?
- Patyčias patiriančiam paaugliui gali padėti kiekvienas neabejingas žmogus. Patyčių auka gali tapti bet kuris vaikas ar paauglys ir svarbu suprasti, kad labai sunku ar net neįmanoma pačias sustabdyti patyčias. Jaunas asmuo, kai iš jo tyčiojamosi, nebesitiki savimi, jaučiasi sugniuždytas ir bejėgis. Todėl pagalbą tokiam vaikui gali ir turi suteikti kiti, tie, kurie nedalyvauja patyčių situacijoje, o jas stebi. Taigi, kiekvienas iš mūsų – vaikas ar jau suaugęs, matydamas patyčias neturėtų likti abejingas ir galvoti, kad tai ne jo reikalas. Nes būtent jie ir gali padėti. Pirmiausia patys sustabdyti patyčias, jeigu negali ar nedrįsta, tuomet būtinai pranešti apie tai kuriam nors suaugusiam žmogui, kuriuo vaikai pasitiki.

Mes galime padėti vieni kitiems

Su patyčiomis susiduria beveik kiekvienas bręstantis žmogus. Atrodo, tai tik laikinas etapas, kurį visi praeiname, kupinas kvailų, skaudinančių frazių, kurios dažniausiai nėra net susijusios su adresatu, nes besityčiojantis asmuo perkelia savo paties nepasitikėjimą savimi, psichologines traumas bei žalingus įpročius nekaltiems žmonėms. Šis reiškinys palieka galias žaizdas visam gyvenimui. Vieni moka nuo to atsiriboti ir gyventi pilnavertį gyvenimą, o kitiems tai – tikras iššūkis – atsiranda save žeminančios mintys, psichologinės problemos, žmogus izoliuojasi nuo pasaulio, gali pradėti kilti suicidinės mintys. Todėl, išvydus bet kokio pobūdžio patyčias, reikėtų imtis veiksmų, o jeigu pritrūksta drąsos, visada galima padėti palaikant žmogų, iš kurio yra tyčiojamosi, užmezgant su juo šiltą ryšį ir tiesiog ištariant: „jei tau manęs prireiks, aš esu šalia.“ Taip pat galite kreiptis pagalbos į gimnazijos mokytojus, specialistus, skambinti bet kuriuo paros metu į „Jaunimo liniją“ numeriu 8 800 28888.

Danielė Domeikytė

Autorė: Ineta Stalmokaitė

Atgal į mokyklos suolą: gimnazijos darbuotojai prisiminė mokyklinius laikus

Pirmosios dienos atėjus į naują mokyklą ar klasę atrodo baugokai, galvojame kaip susirasime draugų, kaip susibendrausime su klase, kokie bus mokytojai.. Daugumai mokslo metai neatrodo reikšmingi: einama į tą pačią vietą, tuo pačiu laiku, penkias dienas per savaitę ir visada tas pats per tą patį. Tačiau mokykla yra ne tik apie mokymąsi ir rutiną. Čia mes išmokstame bendrauti, susirandame draugų, sutinkame įvairių asmenybių, tobulėjame, įgyjame naujų įgūdžių bei savybių. Įvykiai, nuotykių ar pasiekimai patirti mokykloje išlieka ilgam, tad nereikėtų nuvertinti šio gyvenimo etapo. Suaugę žmonės su malonumu prisimena mokyklinius laikus: krikštynas, šimtadienį, tradicijas, iškrėstas kvailystes ar pokštus, pertraukas, praleistas su draugais. Tad mūsų komanda nusprendė pakalbinti mokyklos darbuotojus, kad papasakotų kokie buvo jų mokykliniai metai.

Direktorė Ona Sturonienė

Buvau stropi ir aktyvi mokinė, dalyvaudavau renginiuose, olimpiadose, varžybose, konkursuose. Mokytis patiko algebrą, fiziką, geografiją ir istoriją. Gal ne vien dėl pačių dalykų, kiek dėl dėščių mokytojų, jų energijos, noro mus išmokyti to, ko nebuvo parašyta vadovėliuose. Bet pati geriausia pamoka buvo fizinio lavinimo, nes tada galėjome išsidūkti, pasimankštinti ir atsikvėpti. Nepatiko ir netraukė karinio pasirengimo mokymasis, nes tada atrodė, kad mergaitėms tai nėra reikalinga, kad tai – berniukų užsiėmimas. Be to, karo grėsmės ir žiaurumo nepatyrę įsivaizdavome, kad to jau būti net nebegali.

1993 m. baigiau Tauragės penktąją vidurinę mokyklą. Laikas, praleistas mokykloje, yra pats įsimintiniausias ir gražiausias, nes buvome jauni, turėjome nuostabius klasių vadovus, kurie negailėjo laiko mums, mokiniams, nuolat skatino plėsti akiratį, organizavo įdomias užklasines veiklas. Labiausiai įsiminė pažintinės ekskursijos, kurių metu aplankėme daug įdomių vietų, lankėmės teatruose (muzikiniame, dramos, operos ir baleto). Auklėtojas mus skatino šokti, vaidinti, savo gebėjimus panaudoti praktikoje. Dešimtoje, vienuoliktoje klasėse mūsų klasė susibūrė į agitbrigadą ir dalyvavo zoninėse varžybose, kuriose užėmėme antrąją vietą.

Buvau ta mokinė, nuo kurios visi nusirašinėdavo namų darbus. Dabar to nedaryčiau, bet tada atrodė kitaip. Dariau „meškos“ paslauga, bet klaidą ištaisiau besimokydama technikumė, nes nebeduodavau nusirašyti, o aiškinau tai, kas kitiems buvo nesuprantama, mokydavomės kartu.

Nuolat šiltai prisimenu mokyklą, dirbusius ir dar tebedirbančius mokytojus, save su ruda plisuota uniforma, juoda kapronine prijuoste su sparneliais, šilkinėmis arba nertomis baltomis iškrakmolytomis apykaklėmis, gėlių puokštėmis (kardelių, bijūnų ir pan.) rankose iš mamos darželio įvairių švenčių proga. Su klasiokais ir dabar palaikome ryšį, šiais metais, birželio mėnesį, organizuosime jubiliejinį susitikimą kartu su auklėtoju. Jis vis dar tebėra mūsų visų vedlys, pavyzdys, autoritetas.

Direktorės pavaduotoja ugdymui Ilma Agajan

Buvau gera mokinė. Tačiau, ką reiškia „gera“? Tiesiog buvau kruopšti, žingeidi mergina, kuriai sekėsi mokytis, sutarti su bendraklasiais ir mokytojais. Beje, iki šiol su kai kuriais bendramoksliais esame išlaikę tarpusavio ryšius, bendraujame, o su kai kuo net esame kolegos. Atspėkite, su kuo iš mūsų mokyklos mokytojų aš mokiausi vienoje klasėje?

Labiausiai patiko humanitariniai dalykai, kuriuose slepiasi istorijos, likimai, žmonių pažinimas. Ryškių prisiminimų gausu, bet labiausiai prisimenu „Paskutinę pamoką“. Po jos, eidamos namo su drauge, kalbėjomės apie tai, kas bus toliau, kaip seksis, svajojome apie ateitį ir labai bijojome, nes buvo daug nežinomybės. Jei galėčiau grįžti į mokyklą? Aš iš jos taip ir neišėjau! Tik Gargždų 1-ąją vidurinę (dab. „Minijos“ progimnazija) pakeičiau į „Vaivorykštės“ gimnaziją.

Tęsinys 6 p.

*Pavaduotoja Ilma Agajan
Asmeninio archyvo nuotr.*

*Bibliotekininkė Barbora Dotienė
Asmeninio archyvo nuotr.*

Bibliotekininkė, karjeros specialistė Barbora Dotienė

Mokykloje mokiausi gerai, dalyvaudavau popamokinėje veikloje, gražiai elgiausi (kai aš mokiausi, už elgesio kultūrą buvo rašomas pažymys!) Patiko lietuvių kalbos ir literatūros pamokos, mėgau skaityti knygas. Sunkiau buvo mokytis fizikos, chemijos, nedžiūgavau per matematikos pamokas. Vienas iš gražiausių prisiminimų – naujametiniai karnavalai. Šią šventę galėčiau palyginti su šiandienos šimtadieniu: visi norėjome dalyvauti ir laimėti, kaukes ir vaidinimus ruošdavome iš anksto. Po kaukių pasirodymo – konkurso vykdavo diskoteka.

Geriausia mokyklos laikų draugė Elena ir dabar yra gera mano draugė. Draugystė išliko, nes mus sieja panašūs pomėgiai, vertybės. Ir dabar kartu keliaujame (vis prisimename savo pirmąją savarankišką kelionę dviese, kai tik baigusios mokyklą išvykome į Krymą, tėvams pasakiusios, jog keliaujame su visa klase), dalinamės įspūdžiais apie perskaitytas knygas, spektaklius, džiaugiamės viena kitos anūkais.

Mokyklos budėtoja Vaida Jucienė

Mokykloje buvau pasiutusi, vertinant balais penkiabalėje sistemoje, mano vidurkis buvo 3. Iš pamokų labiausiai patiko muzika, mėgau būti tarp draugų, tarp žmonių. Lankiau daug būrelių: šokius, chorą, lengvąją atletiką, kiek tik spėjau, tiek lankiau.

Labiausiai nepatiko požiūris į vaikus iš blogų šeimų. Aš buvau tas negeras vaikas, mane auklėjo gatvė. Nebuvo visiškai jokios pagalbos, tais laikais buvau tarsi liaudies priešas. Dabar jums padeda psichologai, socialinės pedagogės. Jei galėčiau sugrįžti į mokyklą, būčiau geresnė, nebemaištaučiau, mokyčiausi, nes tik vėliau supratau koks svarbus yra mokslas. Jūsų karta yra drąsesnė. Mes buvome visai kitokie, labiau visko bijojome: pasakyti žodį, būti atviri su mokytojais. Man labai patinka jūsų jaunimas, kad yra tokie drąsūs ir bendraujantys.

Dailės ir technologijų mokytoja Rita Batečko

*Dailės ir technologijų mokytoja
Rita Batečko
Asmeninio archyvo nuotr.*

Buvau drausminga mokinė, mokiausi gerai 4-5 (tais laikais aukščiausias įvertinimas buvo 5 – aut.past.), nes kitaip raudavo ausis... Žinoma, išdykraudavome, tačiau nešiojome uniformas.

Pirmoje vietoje iš mokomųjų dalykų – dailė, technologijos ir lietuvių kalba. O nepatiko vokiečių kalba, nes sunkiai sekėsi rašyba, o, be to, tarybinėje mokykloje nemanėme, kad jos mums prireiks, nes niekur neišleisdavo. Bet gerai, kad išmokome rusų kalbą.

Per pertraukas koridoriuose vaikščiodavome ratu po tris, rudenį veždavo į talkas kolūkiuose kasti bulvių, pavasarį eidavome į mokyklos žygius.

Geriausia draugė buvo Gina, ji buvo iš kaimo, anksti palikau mokyklą, tai ir draugystė nutrūko. Jei reiktų tai pakartoti, manau, kad viską daryčiau taip pat. Bet, jei būtų buvę IT (informacinės technologijos – aut. past.), tai gilinčiausi toje srityje.

Rusų kalbos mokytoja Kristina Ruškienė

Buvau pavyzdinga mokinė: labai stengiausi gerai mokytis, lankyti pamokas, dalyvaudavau visuomeninėje veikloje. Šiandien atrodo, kad buvau per daug rimta.. Patiko kalbos – lietuvių, prancūzų, rusų – bei istorija. Po mokyklos baigimo dar ilgai sapnuodavau chemijos kontrolinius... Nepatiko fizika, braižyba. Dažnai prisimenu smagius paplepėjimus su draugėmis pertraukų metu, mažas, mergaitiškas paslaptis ir svajones...

*Rusų kalbos mokytoja
Kristina Ruškienė
Asmeninio archyvo nuotr.*

Lietuvių kalbos ir literatūros mokytoja, mokyklinio teatro režisierė ir šiuo metu laikinai einanti direktoriaus pavaduotojos ugdymui pareigas Rasa Rusteikienė

*Lietuvių kalbos ir literatūros mokytoja
Rasa Rusteikienė
Asmeninio archyvo nuotr.*

Buvau labai stropi, pareiginga, kruopšti mokinė, juokais visada sakau, kad buvau labai neįdomi, nes man rūpėjo atlikti visas užduotis, padaryti namų darbus, norėjau, kad mane mokytojai girtų ir džiaugtųsi. Save realizuodavau popamokinėje veikloje, domėjausi galimybe būti scenoje, manęs buvo pilna visur.

Labiausiai patiko, gal ir juokingai skambės, bet biologijos pamokos, žinoma, ir literatūros pamokos, nes turėjau nuostabią mokytoją. Nemėgau matematikos ir dailės, aš visiškai nemoku piešti.

Stipriausiai įsiminė abiturientų metai, 12-ta klasė. Visos dienos buvo prasmingos: vakarėliai su klasės draugais, labai gražus santykis su auklėtoja, turėjome nuostabų, jauną fizikos mokytoją, jis buvo neseniai pradėjęs dirbti mūsų mokykloje. Išduosiu paslaptį, kad kai baigėme 12-tą klasę, jis mums dėstė fiziką ir astronomiją, tai mes užsirakinome kabinete po paskutinės pamokos kartu su mokytoju ir gėrėme šampaną. Jis buvo mūsų bičiulis, draugas.

Išleistuvių naktis buvo įspūdinga: mes visą naktį mokykloje šokome iki aušros. Jei galėčiau pakartoti mokyklinius metus, mažiau mokyčiausi, nebebūčiau tokia kruopšti gal, atsimenu save pavargusią ir niekur nespėjančią, tad to bandyčiau išvengti. Nesistengčiau visko padaryti puikiai, leisčiau sau turėti šiandien 7-tą, o iš matematikos net 6-tą.

Noriu jauniems žmonėms palinkėti geros nuotaikos. Mano nuomone, jūs esate labai liūdni, pikti, aš nežinau ko jūs nuliūdę ir kodėl jūs pikti. Ko trūksta, juk nieko netrūksta, kodėl tiek mažai šypsenu, kodėl kartais taip sunku iš jauno žmogaus tą gerą emociją ištraukti. Linkiu geros nuotaikos, nes be nuotaikos nieko gero, tik miegoti gali eiti.

Geografijos mokytojas Aivaras Rimkevičius

Mokykloje buvau vidutiniokas (jei kalbame apie rezultatus), drovus ir santūrus. Būdamas aštuntokas supratau, jog man sekasi užsienio kalbos, o dar vėliau supratau, jog mane domina pasaulio kultūros ir geografija. Sunkiausiai sekėsi tikslieji mokslai, bet, kaip sakoma, nors ir nepatinka, bet turėjau įgyti pagrindines žinias. Mano geriausias draugas buvo Marius, bet būtinai turiu paminėti Darių, Kazį bei Simoną. Jei atvirai, nieko iš tų laikų nekeisčiau, gal labiau pasimokyčiau, bet, iš esmės, mūsų savybes ir charakterį kuria patirtys mokykloje, universitete ir gyvenime, todėl kiekvienas pakeitimas mano gyvenime būtų pasukęs viską kitu kampu. Tad aš tikrai džiaugiuosi kaip klostosi mano gyvenimas.

Specialioji pedagogė Ineta Gilvonauskaitė

Buvau „normali“ mokinė: lankiau pamokas, ruošiau namų darbus, pakankamai aktyviai dalyvavau mokyklos bendruomenės veiklose. Labiausiai patiko lietuvių kalba ir istorija, šių dalykų mokiausi ir papildomai už mokyklos ribų. Labiausiai nepatiko tikslieji mokslai. Nors jie ir buvo įdomūs, tačiau sekdavosi sunkiau.

Ryšiausias atsiminimas – egzaminai, tai daugiausia jaudulio sukėlęs „reiškinys“ mokyklos laikais. Nekeisčiau nieko. Iš šios mokyklos išsinešiau šilčiausius prisiminimus, tikriausiai todėl ir vėl čia sugrįžau.

Daugiau mokytojų istorijų rasite mūsų socialinių tinklų paskyroje: Oficialios Vaivos naujienos

**Gabrielė Zajančauskaitė,
Enrika Valaitytė**

Gargždų atviro jaunimo centro veikla mūsų gimnazijoje

Nuo 2023-01-31 „Vaivorykštės“ gimnazijoje lankosi jaunimo darbuotojai, kurie paskutinę mėnesio savaitę, nuo antradienio iki penktadienio, 10:30-14:00 val. bendrauja su jaunimu antrame aukšte prie 201 kabineto. Mūsų komanda panoro sužinoti kam ir kaip kilo tokia puiki idėja sudominti gimnazistus pertraukais leisti kiek kitaip nei mokiniai yra įpratę.

Ši vizija kilo Gargždų atviro jaunimo centro (GAJC) direktoriui Aidui Kryževičiui kartu su Gintare Joteikaite iš jaunimo reikalų agentūros. Jie pagalvojo, kad būtų prasminga jaunimo darbuotojams atvykti į mokymo įstaigas ir organizuoti įdomias veiklas pertraukų metu. Ši idėja virto realybe ir išsipildė su kaupu dėl A. Kryževičiaus užtikrintumo ir, galime pasidžiaugti, turės tęstinumą ateityje.

Iš pradžių jie pasirinko Gargždų „Vaivorykštės“ gimnaziją, kaip vieną iš mokyklų, kurioje galėtų išpildyti savo idėjas. Pas mus atvyko jaunimo darbuotojai – Ieva Dobravalskytė ir Rokas Raupys. Jie padeda tiek gimnazijos bendruomenei, tiek mokiniams, siekia, kad „Vaivorykštė“ taptų ta vieta, kurioje būtų gerą būti. Norima užtikrinti saugesnę aplinką ugdytiniais, padėti mokyklos darbuotojams ir mokiniams, kad mokykloje kiekvienas turėtų savo saugią vietą, į kurią galėtų bet kada ateiti, rastų su kuo pasikalbėti ir turėtų žmogų, kuriuo pasitikėtų. „Jaunimo darbuotojai yra nešališki, tad jiems galima sakyti bet ką, jie niekam nieko nepasakys, nebent grėstų pavojus gyvybei“, – tikino GAJC darbuotojai.

A. Kryževičius mano, kad kiekviena probleminė situacija turi priežastį, o jų komanda būtent ir bando tą rasti – „kapstosi giliau“. „Jeigu neturi šeimoje su kuo pasikalbėti, jeigu neturi mokyklos bendruomenėje kam pasipasakoti – jaunimo darbuotojas būtent tam ir skirtas“, – atviravo pašnekovas.

GAJC nuotr.

Į gimnaziją atvyksta ir savanoriškos veiklos konsultantė Edita Vyšniauskė bei karjeros specialistas Aivaras Buitkus. Jie konsultuoja savanorystės, karjeros, profesijos pasirinkimo klausimais, padeda ugdyti verslumo įgūdžius. „Iš tiesų, yra gan sunkoka sudominti paauglius, bet priklauso kokia tema domina ir koks yra žmogus, labai svarbu yra atrasti ryšį, būti atviram. Tokio pobūdžio pertraukos yra prasmingos ir reikalingos, nes taip galima įdomiau ir linksmiau praleisti jas, mažėja stresas, yra vieta, kur gali būti pertraukos metu, pasikalbėti, pažaisti stalo žaidimus, na vis geriau nei eiti už kampo“, – pripažino A. Kryževičius.

I. Dobravalskytė teigė, jog būtų norėjusi, kad kažkas panašaus būtų vykę ir jos mokyklos laikais, nes tikrai būtų dalyvavusi tokio pobūdžio veiklose. „O jūs nesidrovėkit, bet kada ateikit, visi čia šiltai priimami. Taip pat galite ateiti ir į Gargždų atvirą jaunimo centrą, čia visi laukiami!“ – ragino GAJC komandos nariai.

Jeigu viskas ir toliau klostysis taip sklandžiai ir sėkmingai, tai nuo kitų metų sausio 1d. du jaunimo centro darbuotojai nuolatos vykdys savo veiklas mūsų gimnazijoje.

GAJC nuotr.

Neįprastas gimnazisčių pasirinkimas – kovos menai

Sambo ir dziudo kovos menai susideda iš daugybės sudėtingų, neretai skausmingų veiksmų ir metimų stovint. Dziudo ir sambo skiriasi taisyklėmis bei uniformomis. Varžybos vyksta įvairiais būdais: kartais tenka kovoti tris ar net daugiau kartų, o kartais užtenka vos vienos kovos. Taip pat skiriasi varžybų trukmė, dažniausiai jos trunka 3-5 minutes, priklausomai nuo kovinio sporto rūšies. Prieš kovą būtina pasisverti ir atlikti mankštą. Šią sporto šaką pasirinko ir mūsų „Vaivorykštės“ gimnazistės.

IIIe klasės mokinė Audra Norvilaitė kovos menus Gargždų „Minijos“ progimnazijoje lanko ne pirmus metus ir turi žaliąjį diržą. Šiuo sportu ji susidomėjo būdama ketvirtoje klasėje paskatinta trenerio Jono Tilviko. Pašnekovė sportuoja jau aštuonerius metus. Per tą laiką ji sėkmingai rungėsi ne tik Lietuvoje, bet ir užsienyje. Paskutinės varžybose, Vilniuje, ji iškovojo pirmąją vietą ir tapo Lietuvos suaugusiųjų sambo čempione.

Paklausta kodėl, jos manymu, verta sportuoti, mergina atsakė: „Sportas stiprina sveikatą, žinoma, neišvengiama ir traumų, bet taip ir tampama stipresniu žmogumi. Be to, tai puikus būdas susirasti naujų draugų.“

Asmeninio archyvo nuotr.

Dziudo ir sambo praėjusį rudenį susidomėjo ir IId klasės mokinė Guoda Macijauskaitė. Mergina sportuoja vos pirmus metus, ir ją lydi sėkmė. Balandžio septintą dieną Prienuose vykusiose varžybose ji užėmė antrą vietą ir tapo Lietuvos U-18 dziudo vicečempione. Guodai teko net du kartus kovoti su ta pačia priešininke, jog išsiaiškintų nugalėtoją. Kaip teigė pati gimnazistė, jai šis sportas yra galimybė atsipalaiduoti, susipažinti su naujais žmonėmis, sustiprėti fiziškai. „Tai nėra populiarus sporto šaka kaip, tarkime, koks futbolas ar tinklinis, todėl labai įdomu sužinoti vis daugiau apie patį sportą, susipažinti su žmonėmis iš įvairių Lietuvos miestų ar kitų šalių“, – sakė pašnekovė. Mergina teigė, jog lankyti tokius kovos menus gali visi, tačiau reikia susitaikyti, kad gali pasitaikyti traumų. „Svarbiausia nepasiduoti ir siekti užsibrėžtų tikslų“, – drąsindama jaunimą nepabūgti rinktis dziudo ir sambo pridūrė Guoda.

Pašnekovės džiaugiasi galėdamos sportuoti tokį neįprastą sportą ir garsinti mūsų miestą Lietuvoje bei už jos ribų.

Linkime sėkmės sportiniame kelyje!

Agnė Gečaitė

Asmeninio archyvo nuotr.

Patriotiškumo mokykla – jaunieji šauliai

Rasti mėgstamą veiklą, kurioje gali save įprasminti, tobulėti tiek fiziškai, tiek dvasiškai yra labai svarbu jaunam žmogui. Ypač šiais technologijų laikais, kai atrodo niekas nebestebina, gyvenimas lekia šviesmečiais, pasirinkimų yra tiek daug, kad pradeda svaigti galva ir sudominti jaunimą savanoriška, užklasine veikla tampa tikru iššūkiu. Dauguma jų nuo didelio pasiūlos pertekliaus pasimeta ir nesirenka nieko, mieliau laiką leidžia socialiniuose tinkluose ir mobiliosiose programėlėse. Tačiau galime pasidžiaugti, kad tarp mūsų gimnazistų turime drąsių merginų, kurios laužo stereotipus ir renkasi pakankamai sudėtingą užsiėmimą – jaunuosius šaulius. Nusprendėme jas pakalbinti ir sužinoti daugiau apie šį intriguojantį pomėgį. Merginoms uždavėme tokius klausimus: kaip ir kiek dažnai vyksta užsiėmimai, kodėl tai taip svarbu, kas paskatino lankyti jaunuosius šaulius, ar kiekvienas jaunuolis turėtų juos lankyti, ko asmeniškai išmoko iš šios veiklos ir ką patartų jaunam žmogui, planuojančiam prisijungti.

Viktorija Taškūnaitė, I klasė:

„Pasirinkti tokio pobūdžio užklausinę veiklą mane paskatino brolis. Mano manymu, tai – savanoriškas pasirinkimas. Jeigu ateitų žmogus, kuris to nenori, kuris nebūtų atsidavęs jauniems šauliams, nieko gero nesigautų.“

Šis užsiėmimas lavina mano pilietiškumo ir tautiškumo jausmus. Veiklų metu mes klausomės įvairių paskaitų, sportuojame lauke, važiuojame į įvairias stovyklas, laikome pakopas (viso yra keturių pakopų programa – aut.past.), einame į žygius, sužinome kaip suteikti pirmąją pagalbą. Džiaugiuosi, kad dabar žinau kaip nustatyti buvimo vietą pagal konkrečią koordinatę, moku orientuotis žemėlapyje. Tiems, kas norėtų prisijungti, patarčiau pasiryžti išsūkiams ir būti atsidavusiam.“

*Asmeninio archyvo nuotr.**Asmeninio archyvo nuotr.*

Dauguma žmonių bijo ateiti pas mus, tai aš manau, kad reikia tiesiog išdrįsti, ateiti, pasižiūrėti kaip tau seksis, juk jeigu nepatiks, galėsi nebelankyti. Svarbiausia turėti drąsos kalbėti, nebijoti pasakyti kažką.“

Asmeninio archyvo nuotr.

Mano manymu, kiekvienas žmogus turi būti priverstas lankyti jaunosius šaulius. Tai savanoriška organizacija, kurioje žmonės ateina su ketinimu kažką gero nuveikti dėl tėvynės – ją ginti, išmokti naujų dalykų. Jaunuosiuose šauliuose aš išmokau drąsos, ištvėmės, labiau išsiugdžiau patriotiškumą Lietuvai, įgijau topografines žinias, sužinojau kaip elgtis karo atveju ar taktinėse situacijose.

„Jau kurį laiką žavėjau kariojais ir aktyvia veikla, tad vieną vakarą nusprendžiau, kad reikia perlipti per save, išlipti iš savo komforto zonos. Sukaupiau visą drąsą, parašiau pažįstamam, kuris lanko jaunosius šaulius ir taip atsidūriau čia. Man svarbu lankyti jaunosius šaulius, nes čia išmokstami dalykai, kurių nemokoma mokykloje. Vienas iš tų dalykų yra topografija: kaip elgtis su žemėlapiu, eiti tam tikrais takais, suprasti tam tikrus sutartinius ženklus. Jaunuosiuose šauliuose yra daug veiklų: paskaitos, kurios vyksta trečiadieniais arba pratybos, kurios vyksta savaitgaliais. Per pratybas pagiliname asmenines žinias arba tai, ką išmokstame paskaitų metu. Vasarą vyksta stovyklos, kuriose jaunieji šauliai „gauna pakopas“, panašiai kaip kiekvienais metais mes keliaujame į aukštesnę klasę.“

Mano manymu, kiekvienas jaunuolis turėtų lankyti šaulius, nes, kaip jau minėjau, mokyklose nemokoma kai kurių dalykų, kuriuos turėtų žinoti kiekvienas žmogus. Asmeniškai aš iš jaunųjų šaulių išmokau labai daug. Atėjęs buvau nedrąsi, nebendraujanti, turėjau baimę kalbėti viešai, tai ši veikla man stipriai padėjo. Taip pat išmokau kaip bendradarbiauti komandoje, kaip susitarti dėl tam tikrų dalykų.

Pradedančiajam patarčiau nebijoti išeiti iš savo komforto zonos ir perlipti per save, nors tai atrodo labai baisu, bet kiekvienas jaunas šaulys, kurį sutikau, iš pradžių buvo nedrąsus, lygiai toks pat, kokia buvau ir aš. Bet pamažu, su laiku mes išmokstame ir bendrauti, ir daugybės kitų dalykų, kurių prieš tai net nebuvome girdėję.“

*Ieva Pliuškytė***Agota Vaičiulytė, II klasė:**

„Mano sesė pirma pradėjo lankyti jaunosius šaulius. Jai patiko, tuomet papasakojo ir man apie šią veiklą, tad ir aš susidomėjau. Aš manau, kad lankyti jaunosius šaulius yra svarbu, nes tai ugdo patriotiškumą ir didelę ištvėmę.“

Užsiėmimų metu mes sužinome daug naudingos informacijos: apie mediciną, įvairias taktikas, žemėlapių, topografinių planų skaitymą, apie palapinsiautes ir apie patį išgyvenimą miške. Susitikimai pas mus vyksta kiekvieną trečiadienį. Trečiadieniais mes klausomės teorinių paskaitų, o savaitgaliais dažniausiai vyksta pratybos.

Aš nemanau, kad kiekvienas žmogus turi būti priverstas lankyti jaunosius šaulius. Tai savanoriška organizacija, kurioje žmonės ateina su ketinimu kažką gero nuveikti dėl tėvynės – ją ginti, išmokti naujų dalykų.

Jaunuosiuose šauliuose aš išmokau drąsos, ištvėmės, labiau išsiugdžiau patriotiškumą Lietuvai, įgijau topografines žinias, sužinojau kaip elgtis karo atveju ar taktinėse situacijose.

Elinga Jonutytė, III klasė:

„Jau kurį laiką žavėjau kariojais ir aktyvia veikla, tad vieną vakarą nusprendžiau, kad reikia perlipti per save, išlipti iš savo komforto zonos. Sukaupiau visą drąsą, parašiau pažįstamam, kuris lanko jaunosius šaulius ir taip atsidūriau čia. Man svarbu lankyti jaunosius šaulius, nes čia išmokstami dalykai, kurių nemokoma mokykloje. Vienas iš tų dalykų yra topografija: kaip elgtis su žemėlapiu, eiti tam tikrais takais, suprasti tam tikrus sutartinius ženklus. Jaunuosiuose šauliuose yra daug veiklų: paskaitos, kurios vyksta trečiadieniais arba pratybos, kurios vyksta savaitgaliais. Per pratybas pagiliname asmenines žinias arba tai, ką išmokstame paskaitų metu. Vasarą vyksta stovyklos, kuriose jaunieji šauliai „gauna pakopas“, panašiai kaip kiekvienais metais mes keliaujame į aukštesnę klasę.“

Mano manymu, kiekvienas jaunuolis turėtų lankyti šaulius, nes, kaip jau minėjau, mokyklose nemokoma kai kurių dalykų, kuriuos turėtų žinoti kiekvienas žmogus. Asmeniškai aš iš jaunųjų šaulių išmokau labai daug. Atėjęs buvau nedrąsi, nebendraujanti, turėjau baimę kalbėti viešai, tai ši veikla man stipriai padėjo. Taip pat išmokau kaip bendradarbiauti komandoje, kaip susitarti dėl tam tikrų dalykų.

Pradedančiajam patarčiau nebijoti išeiti iš savo komforto zonos ir perlipti per save, nors tai atrodo labai baisu, bet kiekvienas jaunas šaulys, kurį sutikau, iš pradžių buvo nedrąsus, lygiai toks pat, kokia buvau ir aš. Bet pamažu, su laiku mes išmokstame ir bendrauti, ir daugybės kitų dalykų, kurių prieš tai net nebuvome girdėję.“

Kūrybinis kampelis

Džiaugiamės mūsų kūrybingais gimnazistais, kurie nepabūgo pasidalinti savo jautriais eilėraščiais bei nuostabaus grožio paveikslu. Eilėraščiai, mokinių pageidavimu, anonimiški.

*Prašau, širdele,
dainuok lėtas lyrines dainas
nes jau ir taip
užtemdei mano protą*

***

*Vidurnaktis.
Mes šokam valsą, čiut apsvaigę.
Ne nuo alkoholio,
Nuo meilės viens kitam.
Virtuvė mūsų šokių aikštė,
Mėnulis mums šviesa.
Galiu garantuoti,
Šiandakt mes nemiegosim.*

***

*Aš vis bėgu ir bėgu
Toliau nuo savęs
Nors viduje degu
Žinau, kad finišo tiesiojoj būsi tu*

Inetos Stalmokaitės kūrinys

I. Stalmokaitė su savo meno kūrinium

*Gyvenam tarsi pasakoj
Cukriniam namely, geltonu stogu.
Čia nuolat lyja
Lygiai taip dažnai, kaip aš verkiu.
Jau pavasaris, o gėlės dar nežydi
Ir nežydės jos
Kol nepajusiu tų sodrių kvėpalų
Aromato
Kuriuos pirkau Tau pernai*

***

*Aš taip ieškau tavęs
sielų minioje
Bet randu tik
sudaužytą veidrodį*